

WAAR BLIJFT DE STERKE HAND ?

Als de toestand ongunstig wordt groeit de wrevel en de ergernis; men vindt zelfs de ontstane dreiging te zullen afscheuren vrij normaal, omdat men plots alles verwacht van de eigen organisatie en men zich niet wil herinneren wat die organisaties vroeger reeds verwezenlijkten.

Mij bedroeft voornamelijk het besef dat het bedrijf zelf schuldig is wanneer zijn verenigingen machteloos lijken, wanneer de overheid apathisch blijft of wanneer wij ons gedirigeerd voelen.

Mijn artikels over de doksluis te Zeebrugge waren veeleer bedoeld om de berusting te verdrijven en de reacties van het bedrijf los te wekken, dan om een burgemeester of politiker kwaad bloed te zetten. Als enige reactie echter ondervond ik een bemoedigend schouderklopje en de vriendschappelijke verwittiging dat ik gevaar loop in de gevangenis te geraken.

Als je daartegenover stelt de ongenuanceerde beschuldiging dat „wij” niets doen voor de visserij, en dat er bedreigd wordt het lidmaatschap te verbrekken, vind ik het noodzakelijk even in herinnering te brengen wat er wél werd gedaan, en durf ik het verwijt terugkaatsen met de beschuldiging dat er veel te veel makke leden zijn..... en misschien ook wel te makke beheerders.

ALGEMEEN

Meestal hebben we geen overzicht, noch in onze moeilijkheden, noch in onze mogelijkheden; ofwel botst men op een schepencollege, ofwel wordt men naar Verkeerswezen, Openbare Werken of Landbouw gestuurd, of moet men terecht bij het Proefstation, de bedrijfsraad, de zeevisserijdienst, bij Rederscentrale of bij Hand in Hand, enzovoort. Er rijzen muren op waar we die het minst verwachten en niemand lijkt bij machte om te coördineren, laat staan dat we solidariteit zouden ondervinden; zodat we gedurig verloren lopen en ons aan ons lot voelen overgelaten.

Niettemin blijft er ons geen andere kans dan een eendrachtige vereniging om voor onze belangen op te komen en die, alle kritiek te spijt, in de paritaire commissie toch gedurig de vakbonden moet opvangen, die voor gasoil een deugdloos teruggave bekwaam, die de lasten voor de opleiding van scheepsjongens heeft gespreid, die via haar vertegenwoordigers EEG-subsidies kon bekomen enz. Niet in het minst onze opvangregeling heeft onze visserij grote diensten bewezen en er mag verwacht worden dat het verder uitwerken van projecten, ter drukking van de uitbatingskosten en het vinden van nieuwe visgronden, ons zinkend schip kunnen vlot houden.

KUSTVISSERIJ

Vooral de kustvisserij voelt zich stiefmoederlijk behandeld en vergeet al te gemakkelijk dat de garnaal, die we thans aanvoeren, niet beantwoordt aan de EEG-normen en dus niet op de markt mag gebracht worden. Eveneens de te verwachten toepassing van de 12 mijl-zone had, vóór de wet verscheen, onze garnaalvisserij van de kaart kunnen vegen en was onze tussenkomst er nodig om die visserij te beschermen.

Als de FAO er, na jaren, toch in toestemt geen bijdrage meer te eisen op de gemonsterde dagen doch enkel op de vaartdagen, kan niet geloofd worden dat hier bijzonder de kustvisserij is tegemoet gekomen.

Tal van persoonlijke tussenkomsten nog daar gelaten, moet worden betreurd dat zo ondoordacht wordt gesproken om het lidmaatschap op te geven, omdat men zo gemakkelijk beweert dat er helemaal niets wordt gedaan. Intussen moet toch iemand werken opdat een spoel- en sorteermachine zou gesubsidieerd worden, opdat de huidige slopingspremie zou worden vervier- of vervijfvoudigd, enz.; of zal men opnieuw enkelen doen betalen voor eenieders profijt ?

STERKE HAND

We schrijven het niet graag, maar we mogen de waarheid geen geweld aandoen : ons bedrijf vecht tegen iedere vorm van dwang, maar heeft nochtans enorme noodzaak aan leiding.

Ik zal het duidelijker stellen : 60 procent van de vaartuigen zijn verzekerd bij een coöperatieve verzekering, de 40 procent anderen gaven hun vertrouwen aan 4 op 5 maatschappijen, die weinig of niets met de visserij te maken hebben. Het is normaal dat die coöperatieve leidinggevend is in het vastleggen van de premies, van de vergoedingen voor opslepingen, enz., maar zijn die 40 procent dan onnoozelaars ?

Ze zijn het allerminst en eenieder heeft zijn eigen persoonlijke reden : ze werden ooit slecht gediend; de neus van Jef Deroose is te lang; ik betaal 10 centiem en min dan jij omdat ik 4 vaartuigen heb; ik wil vrij zijn, enz..... Maar het komt er op neer dat we 3-4 verschillende interesses blijven aankleven, dat we mekaar de duivel aandoen en zelfs mekaar bestelen.

Uit een zelfde gedachte wordt de Rederscentrale verloochend als ze er niet in slaagt, gasoil te krijgen aan 1,20 fr.

Het is mijn rotsvaste overtuiging dat we een Rederscentrale dringend nodig hebben, nu meer dan ooit, nu de toestand uiterst kritiek is geworden. Maar tevens besef ik dat er dan een leiding moet zijn, ontoegankelijk voor individuele kritiek en bereid verantwoordelijkheid te nemen.

Als ik dus hartgrondig betreur dat niet iedereen vol entoesiasme zijn vereniging verdedigt en trouw blijft, moet ik even zeer betreuren dat, nu de oude garde zich stilaan terugtrekt, nu alle afgescheurden zich opnieuw verenigden, er een zekere machteloosheid is ontstaan uit de ijver iedereen

te willen tevreden stellen, met het gevolg dat iedereen misnoegd geraakt. Een paar mensen zouden het aan kunnen, zelfs een ombudsman ware m.i. een goede oplossing, maar ofwel betwist men dat iemand daarvoor zou betaald worden, ofwel vreest men dat hij teveel macht zou krijgen.

Omdat ik zelf geen aanspraken maak, kan ik er des te meer voor pleiten, ook al omdat bewezen is dat beheerders met 20-30 man besluiteloos blijven en onmachtig.

Het is dwaas nu zijn lidgeld te weigeren, want in een crisis is een verbond noodzakelijker dan ooit, en de overheid zou hieraan moeten meehelpen om het georganiseerd bedrijf meer machten te geven, maar het is even zeer te betreuren dat ons roer met geen sterker hand gehouden wordt.

JEF DEROOSE

Nota der Red.: Men neme het ons niet kwalijk als we schrijven, dat er te veel mensen beheerder willen zijn, en eens ze het zijn, ze niet meer roeren. Anderzijds, waar blijft de sterke hand die in de huidige ogenblikken zo nodig is en op een ogenblik dat een secretariaat ver beneden het peil blijft, dat het moet zijn ? Men heeft vernieuwd, men is tot een fusie gekomen en wat is er op verbeterd ? Niets ! Integendeel. De zwakke leiding werd destijds aan de tand gevoeld. Mensen als een Menu, zonder van ons zelfs te spreken, worden gemist. Er zijn veel mensen die graag op een foto staan, die graag hun naam vermeld zien, die graag komen naar een zitting voor een zitpenning. Maar waar zijn de werkelijke leiders op een ogenblik dat het wachtwoord zou moeten zijn : „Alle hens aan dek” en niet in een café, langs de kaai, of op de golf, als men tenminste verantwoordelijkheid wijl dragen, deze opeist, maar deze niet kan gebruiken om eigenbelang te dienen, om aan show te doen, maar samen met de bevoegde overheid te overleggen, wat kan, wat niet en wat moet om een bedrijf zoals het onze te helpen..... redden ?

Hoe onaangenaam deze woorden ook klinken in de oren van wie ook, het is de brutale waarheid en dat is niet altijd aangenaam voor hen die menen geroepen te zijn, maar die nooit door het bedrijf kunnen ter verantwoording geroepen omdat de meeste van onze reders, vissers zijn, onwetend van wat op visserijgebied gebeurt of wie werkt om hun belang te dienen.

P. Vandenberghe

OOK DENEMARKE VERBIEDT HARINGVANGSTEN

Wanneer zal ons land de kustvisserij beschermen ?

In overleg met de visserijorganisatie heeft het Deense ministerie van Visserij met onmiddellijke ingang de haringvangst in de Noordzee door Deense vissers verboden tot eind juni. De maatregel is genomen op grond van de aanbeveling van de commissie voor Visserij in het noordoosten van de Atlantische Oceaan.

Deze commissie heeft vastgesteld dat het haringbestand in de Noordzee en in het Skagerak ernstig bedreigd wordt. Volgens afspraak had Denemarken toestemming tot de vangst van 167.000 ton, daarvan is volgens het ministerie tot dusver ongeveer de helft gevangen.

EN WANNEER ZAL ONS LAND ONZE KUSTVISSERIJ BESCHERMEN ?

We hebben in ons vorig nummer gewezen op het feit dat de commissie voor visserij in Noordatlantisch verband vorig jaar, dus meer dan 8 maanden geleden, een beslissing nam waarbij buiten de beperking van schol en tong ook de visserij binnen de 12 mijlszone

voor schepen van 50 bruto ton en groter dan 300 pk zou verboden worden.

Zoals we meldten werd die beslissing sedert 1 maart in Nederland van kracht en blijft die in België sedert maanden in de juridische kartons liggen.

Deze week werd door de kustvisserij beroep gedaan op de minister van landbouw en zijn secretaris-generaal om aan die toestand een einde te stellen.

Het is immers een feit dat de Belgische kustvisserij een zeer slecht winterseizoen achter de rug heeft en ondertussen vreemde schepen tot 1200 pk, alles hebben kunnen wegvagen.

Had het secretariaat van de Rederscentrale zich daadwerkelijk met de kwestie, die meer dan acht maanden geleden beslist werd, bemoeid, dan zou zoals in Nederland, sedert weken de noodzakelijke beslissing getroffen zijn en veel onheil in de kustvisserij vermeden.

Of telt ook deze niet meer en is men vergeten dat de kustvisserij aan de basis ligt van gans onze nationale visserij ?

P. Vandenberghe